

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.333/2013/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Koltay Krisztina ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen reprográfiai jogdíj megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.21.529/2012/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; fellebbezett részét azzal hagyja helyben, hogy az első részlet megfizetésének határideje 2013. július 15. napja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 65 200 (Hatvanötezer-kettőszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2009. február 15. napja és 2011. augusztus 31. napja között az alperes üzemeltette a szám alatti fénymásoló üzletet.

A 2009. március 10. napján kelt, az alperes részéről cégszerűen aláírt adatszolgáltatási lap szerint az üzletben 2009. február 15. napjától kezdődően 7 darab fénymásoló gép üzemeltetésével másolási tevékenységet végeztek.

Az adatszolgáltatási lap tartalmazta a következő szövegezésű tájékoztatást: „Kérjük a változásokat írásban szíveskedjenek bejelenteni. A változásokat csak a bejelentés napjától tudjuk figyelembe venni!”.

Az alperes a 2009. október 1. és 2011. augusztus 31. napja közötti időszakra járó reprográfiai jogdíjat nem fizette meg.

A felperes módosított keresetében kérte kötelezni az alperest 1 632 400 Ft tőke és a tőke után 2012. január 1. napjától a kifizetés napjáig a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére azzal, hogy havi 100 000 Ft részletekben teljesítéshez hozzájárult. Perköltség iránti igénye nem volt. Előadta, hogy a 2009. március 10. napján kiállított adatszolgáltatási lapon rögzített adatok változását az alperes nem jelentette be, ezért annak megfelelően köteles a 2009. október 1. napja és 2011. augusztus 31. napja közötti időszakra járó reprográfiai jogdíj megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében elismerte a kereseti követelést 817 880 Ft tőkeösszeg részében, ezt meghaladóan kérte a kereset elutasítását. A teljesítés havi 60 000 Ft összegű részletekben engedélyezését kérte. Előadta, hogy bár a perbeli időszakban mind a 7 darab fénymásoló készülék az üzletben volt elhelyezve, de egyrészt időszakos meghibásodások miatt, másrészt a fogyasztói igények csökkenése okán, harmadrészt az áram többszöri kikapcsolása következtében átlagosan 3-4 fénymásoló üzemelt; ezt a ténytet az alperesi szervezeti képviselő szóban a felperes részére többször bejelentette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 2013. június 1. napjától minden hónapban előre és a tárgyhó 15. napjáig esedékesen havi 100 000 Ft-os részletekben 1 632 400 Ft tőkét, a tőke után 2012. január 1. napjától a kifizetés napjáig a mindenkorai késedellel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot azzal, hogy bármely részlet elmulasztása esetén az egész tartozás egy összegben esedékessé válik. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 97 900 Ft összegű le nem rótt eljárási illetéket, és úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény 21. §-ának (1) bekezdése szerint a reprográfiára szolgáló készüléket ellenérték fejében üzemeltető alperes díj fizetésére köteles a felperesi közös jogkezelő szervezet részére. A felperesnek a 2009-2011. években hatályban volt jogdíjközleményei tartalmazták azt a rendelkezést, hogy a reprográfiára szolgáló készülékek üzemeltetői kötelesek a már bejelentett üzemeltetés megváltoztatását legkésőbb a változást követő 8 napon belül bejelenteni, és amennyiben adatszolgáltatási kötelezettségüknek nem tesznek eleget, a felperes a jogdíj alapját a helyszíni adatkérés alkalmával ismertté vált, vagy az egyéb rendelkezésre álló adatok alapján állapítja meg. Mindezek alapján az üzemeltetésben vagy annak paramétereiben bekövetkezett változás tényét, valamint a változásnak a felperes irányába történő bejelentésének a tényét az alperesnek kellett bizonyítania. Megközelíthetően sem állapítható meg azonban a perbeli adatok alapján, hogy a jogdíjfizetéssel érintett fénymásoló készülékek közül konkrétan mely fénymásoló készülék esetlegesen milyen

időtartam alatt és mely okból nem állt üzemeltetés alatt. A tanúvallomások általánosságban mozgó, konkrét tényállás megállapítására nem alkalmas információkat szolgáltatottak, és aggályosnak is tekinthetők, hiszen bár valamennyi meghallgatott tanú huzamos időn keresztül az üzletben dolgozott, még a fénymásoló készülékek darabszámát sem sikerült egyezően előadniuk. Más bizonyíték hiányában pedig az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a jogdíjfizetési kötelezettség mértékét meghatározó bármely üzemeltetési paraméterben változás ténylegesen bekövetkezett volna, és azt a tényt sem bizonyította, hogy az alperes a felperes irányába bármely időpontban, bármely tartalommal a változás bejelentésére vonatkozó nyilatkozatot tett volna. A bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezménye a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján az alperest terheli, ezért az alperes a felperes rendelkezésére állt adatok alapján megállapított szerzői jogdíj megfizetésére köteles. Ennek alapján marasztalta a bíróság a módosított kereset szerint az alperest az 1 632 400 Ft tőkeösszegű jogdíj megfizetésében. A késedelmi kamat mértékét és esedékességét a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése és a Pp. 215. §-a alapján állapította meg. A Pp. 217. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján a felperes által elfogadottak szerint részletfizetést engedélyezett az alperes részére azzal, hogy a havi részletek 100 000 Ft-nál alacsonyabb összegben való meghatározása indokolatlan, figyelemmel arra, hogy az alperesi fizetési kötelezettség ténylegesen már évekkel ezelőtt esedékessé vált, és az engedélyezett részletfizetés mellett is a teljes megtérülés hozzávetőlegesen másfél év alatt várható. A Pp. 217. §-ának (3) bekezdése alapján rendelkezett úgy, hogy bármely részlet elmulasztása esetén az egész tartozás egy összegben esedékessé válik. A felperes nyilatkozata alapján mellőzte az alperes perköltségben való marasztalását. A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest az eljárási illeték pervesztességére eső részének az állam javára történő megfizetésére, és az ezt meghaladóan le nem rótt eljárási illetéket a felperes illetékmentességére tekintettel viseli az állam.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérte elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és az alperesnek havi 60 000 Ft összegű részletek engedélyezésével összesen 817 880 Ft tőkeösszegben való marasztalását, ezt meghaladóan a kereset elutasítását; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára kötelezését, valamint a felperes perköltségében marasztalását. Megismételte az ellenkérelmében előadottakat, amely szerint a perbeli időszakban - meghibásodások, áramkorlátozások, a forgalom visszaesése miatt - az alperesnél átlagosan 3-4 fénymásoló gép üzemelt, amelynek tényét a felperesnek több alkalommal szóban, telefonon jelezte. A felperestől azonban azt a tájékoztatást kapta, hogy erre kizárólag akkor hivatkozhat, ha a gépek az üzletből a javítás időtartamára elszállításra kerülnek. Mivel a javítást ténylegesen az alperesi ügyvezető végezte, ezért a meghibásodott gépek nem kerültek elszállításra, ebből következően további bejelentésnek nem volt oka. Kérte a részletekben kötelezés a kérelmének megfelelő megváltoztatását arra hivatkozva, hogy az alperes gazdasági helyzete miatt csak havi 60 000 Ft összegű részletekben állna fenn a reális teljesítőképessége.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében nem érintette a keresetnek 817 880 Ft tőkeösszeg tekintetében helyt adó rendelkezését, a fellebbezést pedig a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései is helytállóak, álláspontjának jogi indokolásával az ítéltábla minden részében egyetértett.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes jogdíj fizetésére köteles az Szjt. 21. §-ának (1) bekezdése alapján. A díjat a tételes jogszabályi rendelkezések értelmében a reprográfiára szolgáló készülék gyártója, a külföldön gyártott készülék esetében pedig a jogszabály szerint vámfizetésre kötelezett, és ezen felül a reprográfiára szolgáló készüléket ellenérték fejében üzemeltető is köteles megfizetni. Az Szjt. 21. §-a (1) bekezdésének helyes értelme szerint a reprográfiára szolgáló készüléket ellenérték fejében üzemeltető akkor is köteles a magáncélú másolásra tekintettel díjat fizetni, ha szerzői jogi védelem alatt nem álló műveket ténylegesen nem többszöröz, mivel a jogdíjfizetési kötelezettséget a másolásra alkalmas eszköz üzemeltetése önmagában megalapozza.

Az üzemeltetők a szövetség által összeállított adatlapon közlik a jogdíjfizetéshez szükséges adatokat, és ennek beérkezése után a felperes a számla adataival megegyező, átutalással teljesítendő jogdíjfizetési értesítőt bocsát ki, majd a pénzügyi teljesítést követően számlát küld. A perbeli időszakot leszámítva, az alperes az adatszolgáltatási lap szerinti 7 darab fénymásoló készülék után teljesítette a reprográfiai díj megfizetésének kötelezettségét. Mindezek alapján a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta a peres feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás elmulasztásának a következményeiről, és a Pp. 164. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel helyesen kötelezte az alperest annak a bizonyítására, hogy az adatszolgáltatási lapon rögzített - és a perbeli időszakot megelőzően fizetett reprográfiai díjak szerint az alperes által kifejezetten elfogadott - állapot utóbb megváltozott, és a változást az alperes a felperessel megfelelően közölte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésén alapuló mérlegelési jogkörében helytállóan értékelte úgy, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének eleget tenni nem tudott, a megállapított tényállás összhangban állt a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugodott, a bizonyítékok eltérő mérlegelésére az ítéltábla indokot nem talált.

Az alperes az ítékezés alapjául az ítéltábla által is elfogadott tényállás szerint ellenérték fejében üzemeltetett a perben érintett időszakban 7 darab reprográfiára szolgáló fénymásoló készüléket, az elsőfokú bíróság tehát helyesen kötelezte a módosított kereset

szerinti összegben reprográfiai jogdíj megfizetésére. A marasztalás tőkeösszege után a Pp. 215. §-a és a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése alapján a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően határozta meg a késedelmi kamat mértékét és megfizetésének kezdő időpontját.

Az alperes által a teljesítés részletekben történő megfizetése iránt előterjesztett kérelmét az elsőfokú bíróság a Pp. 217. §-a (3) bekezdésében írt jogszabályi rendelkezések szerint bírálta el és ennek során megfelelően vetette össze az alperes vagyoni viszonyait a felperesnek a teljesítéshez fűződő érdekével, kellően értékelte a tartozás keletkezésének időpontját, a pert megelőzően az alperes részéről az önkéntes teljesítésre hajlandóság hiányát, továbbá azt, hogy az alperes által felajánlott részletek mellett a követelés teljes megtérülése az eredeti teljesítési határidőt milyen időtartammal növelte volna. Mindezek szerint az ítélet tábla nem találta indokoltnak a részletekben való teljesítés engedélyezett módjának a megváltoztatását, csak a fellebbezés elbírálására tekintettel módosította az első részlet megfizetésének a határidejét.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helyben hagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és 254. §-ának (3) bekezdése alapján.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért az ítélet tábla a fellebbezett rész alapján kötelezte a Pp. 78. §-a (1) bekezdése szerint az illeték-feljegyzési joga miatt le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. §-ának (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

D e b r e c e n, 2013. július hó 4. napján

Dr. Csikiné Dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő